

fig med ham, skulle underkaste sig denne Bestemmelse, og naar han siger, at han ellers ikke vil indlade sig med dem. Andet er det ikke, Staten skal gjøre efter Forslaget, saaledes som det nu ligger for; Staten siger til de Mænd, der ønske Embede, at de skulle undlade at gaae til Domstolene, og ville de ikke gaae ind derpaa, faae de intet Embede. Det ærede Medlem siger, at de ikke kunne undlade at søge Embeder, men dertil svarer jeg, at her jo er Tale om dem, der have lært meest her i Landet; de have de vigtigste Kundskaber, de have lært Latin, Græff, Mathematik og mange Ting, som vi Andre ikke engang kjende af Navn; kunne de ikke bane sig en Vej uden at blive Embedsmænd? Det er imidlertid Ulykken, at de ere opdragne i den Tro, at de ikke kunne leve uden at blive Embedsmænd, men det er en falsk Tro, som skal udryddes. De skulle kunne indsee, at jo dygtigere de ere, jo mere de have indøget den store Wiisdom ved Universitetet og paa andre Steder, destomere maae de kunne gjøre deres Kundskaber og Dygtighed gjældende i mange andre Retninger; men ere de saa unyndigt stillede, at de maae sige: Kan Du ikke blive Embedsmand, kan Du ikke leve, maae de virkelig finde sig i denne Bestemmelse; den er da det Mindste, de maae finde sig i. — Det ærede Medlem fandt, at Bestemmelsen, foruden at der var noget Ube- rettiget i den, ogsaa skulde være unødvendig, men det forekommer mig, at det ærede Medlem derved kom i Modsigelse med sig selv; thi er Bestemmelsen saa farlig, som han beskrev den, vil den medføre saa uhyre Følger, kan den ikke paa den anden Side være unødvendig for dem, der see Sagen fra et modsat Synspunkt. So mere Bestemmelsen forekommer den ene Part indgribende, destomere maa den anden Part ansee den for nødvendig; Bestemmelsen kan stille sig unødvendig for det ærede Medlem, men ikke for os, der have stillet Forslaget. Det ærede Medlem, der jo har megen Erfaring i dette Forhold, udtalte Noget, der var til Støtte for Forslaget, idet han gjorde opmærksom paa, at, naar Domstolene have givet vedkommende Embedsmand, der har søgt til dem, Ret overfor en Minister, i en Sag, hvori to Mini- stre have været uenige, har Embedsmanden

faaet Ret imod Finantsministeren, altsaa imod den Minister, Lovgivningsmagten sætter som den første med Hensyn til alle finantsielle Spørgsmaal. Den, der for os staaer som den første Minister i disse Spørgsmaal, har maatte ligge under for Domstolene, naar han var uenig med en anden Minister, og det er be- tegnende, at det ærede Medlem oplyste, at denne Anden var Justitsministeren, thi heraf seer man, at den stræffeste Jurist bliver be- tragtet som den, der bedst kan dømme om An- vendelsen af Love som den, der her ligger for, men dertil hører noget Mere end at være en skrap Jurist. Naar en Mand udelukkende seer paa disse Spørgsmaal som skrap Jurist, seer han skævt paa dem, og man kan da ikke sige, at de blive ret sete; men det er godt at have en skrap Jurist ved Siden af, naar han kun ellers har Fagdygtighed. Det ærede Med- lem søgte som sagt sin Styrke i, at den, der havde faaet Ret ved Domstolene, var Justits- ministeren; men jeg har jo viist, at ifølge den menneskelige Usfuldkommenhed kan den faae Ret ved den ene Domstol, der faaer Uret ved en anden. — Endelig sagde det ærede Med- lem, at Bestemmelsen var utydelig, og lige- ledes her var det interessant for mig at høre ham. Seg og flere Folkethingsmænd have tid- ligere arbejdet paa, at der skulde staae en Bestemmelse om Størrelsen af den Rønning, der tilkommer Embedsmændene, men det mødte bestemt Modstand hos dem, der staae paa det ærede Medlems Standpunkt, og hos Mini- steren. Derfor maatte vi gibe efter og trække os tilbage for at nøies med Mindre, og vi enedes da om, at der ikke skulde tales om Rønningernes Størrelse, men om Opgjørelse af Rønningerne. Nu komme imidlertid Modstan- derne og sige, at det er utydeligt, at det ikke kan sees, om Ministeren ikke ogsaa skal be- stemme Rønningen. Ja, dette ville vi gjerne sætte ind, men dertil faae vi heller ikke det ærede Medlem med; han siger da viist, at det er altsaa tydeligt, og dette er altsaa ganske viist en Grund, som ikke holder Stik. Vi have ikke tænkt paa at lægge Andet ind i Bestemmelsen, end hvad der staaer, og vi ere overbeviste om, at baade Administrationen, Lovgivningsmagten og alle Paagjældende ville forstaae det, naagtet